

Datum van
inontvangstneming

:

24/01/2020

Zaak C-881/19**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

4 december 2019

Verwijzende rechter:

Krajský soud v Brně (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 oktober 2019

Verzoekende partij:

Tesco Stores ČR a.s.

Verwerende partij:

Ministerstvo zemědělství

Voorwerp van het hoofdgeding

Voorwerp van het hoofdgeding is een geschil waarin de verzoekende partij opkomt tegen het besluit van de verwerende partij dat de verzoekende partij, door het gebruik van de uitdrukking „čokoládový prášek” in plaats van „čokoláda v prášku” (chocoladepoeder), zoals vermeld in richtlijn 2000/36/EG¹, een levensmiddel in de handel heeft gebracht dat ontoereikend of onjuist was geëtiketteerd en zodoende de toepasselijke bepalingen van nationaal recht heeft geschonden.

Prejudiciële vraag

Moeten de regels die voortvloeien uit deel E, punt 2, onder a), van bijlage VII bij verordening nr. 1169/2011 aldus worden uitgelegd dat een samengesteld ingrediënt dat is opgenomen in deel A, punt 2, onder c), van bijlage I bij richtlijn [2000/36/EG] uitsluitend zonder beschrijving van de samenstelling in de lijst ingrediënten van een levensmiddel dat bestemd is voor de eindverbruiker in de

Tsjechische Republiek mag worden vermeld indien de benaming van dat samengestelde ingrediënt exact overeenstemt met de benaming die wordt gebruikt in de Tsjechische taalversie van bijlage I bij richtlijn 2000/36/EG?

Relevante bepalingen van Unierecht

Verordening nr. 1169/2011²: artikel 9, lid 1, onder b); artikel 18, leden 1 en 4; bijlage VII, deel E, punt 2, onder a)

Richtlijn 2000/36: artikel 3, lid 1; bijlage I, deel A, punt 2, onder c)

Relevante bepalingen van nationaal recht

Volgens § 11, lid 2, onder a), punt 3, van wet nr. 110/1997³ moet een levensmiddelenbedrijf levensmiddelen die ontoereikend of onjuist zijn geëtiketteerd, onverwijld uit de handel nemen.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 27 mei 2016 heeft de Státní zemědělská a potravinářská inspekce (staatsinspectie landbouwproducten en levensmiddelen, Tsjechische Republiek) [inspektorát v Brně (inspectoraat Brno)], 1) gelast de producten⁴ van verzoekster uit de handel te nemen, omdat in de beschrijving van de samenstelling ervan de uitdrukking „čokoládový prášek” was gebruikt zonder beschrijving van de samenstelling van dit samengestelde ingrediënt, zoals voorgeschreven door artikel 9, lid 1, onder b), gelezen in samenhang met artikel 18, leden 1 en 4, van verordening nr. 1169/2011, en 2) verboden deze producten nog langer in de handel te brengen.
- 2 Op 1 juni 2016 heeft verzoekster bezwaar gemaakt tegen bovengenoemde maatregelen, dat de Státní zemědělská a potravinářská inspekce aanvankelijk, op 6 juni 2016, heeft toegewezen, waarbij hij de maatregelen heeft ingetrokken. Vervolgens heeft de ústřední inspektorát Státní zemědělská a potravinářská inspekce (centraal bureau van de staatsinspectie landbouwproducten en levensmiddelen) bij besluit van 2 februari 2017 dit besluit van 6 juni 2016 echter aldus gewijzigd dat zij het eerder genoemde bezwaar van verzoekster heeft afgewezen en de maatregelen van 27 mei 2016 heeft bevestigd. De voorziening van verzoekster tegen het besluit van 2 februari 2017 is bij besluit van 21 april 2017 door de Ministerstvo zemědělství, de verwerende partij, verworpen.
- 3 Verzoekster heeft tegen dit besluit van verweerder van 21 april 2017 beroep ingesteld bij de krajský soud v Brně (rechter in eerste aanleg Brno, Tsjechië), dat is verworpen bij vonnis van 26 februari 2019. De Nejvyšší správní soud (hoogste bestuursrechter, Tsjechië) heeft, naar aanleiding van het cassatieberoep van verzoekster, het vonnis van de krajský soud v Brně van 26 februari 2019 bij arrest

van 11 juli 2019 vernietigd en de zaak voor afdoening naar deze rechter terugverwezen.

- 4 In dit stadium van de procedure stelt de krajský soud v Brně het Hof van Justitie van de Europese Unie de hierboven weergegeven prejudiciële vraag. Hoewel de rechter gebonden is aan de rechtsopvatting van de Nejvyšší správní soud, is hij [op basis van bijvoorbeeld het arrest van het Hof van 5 oktober 2010, ██████████ C-173/09, EU:C:2010:581, en het besluit van de uitgebreide kamer van de Nejvyšší správní soud van 8 juli 2008, gepubliceerd onder nummer 1723/2008 in de Sbírka rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (jurisprudentie van de hoogste bestuursrechter)] van oordeel dat deze omstandigheid niet in de weg staat aan de uitoefening van de bevoegdheid krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verweerder is van mening dat bij gebruik van het begrip „čokoládový prášek” (chocoladepoeder) steeds omschreven moet worden welke ingrediënten dat bestanddeel bevat, aangezien in deel A, punt 2, onder c), van bijlage I bij richtlijn 2000/36 uitsluitend „čokoláda v prášku” wordt vermeld en niet „čokoládový prášek”.
- 6 Verzoekster meent daarentegen dat de uitzondering in deel E, punt 2, onder a), van bijlage VII bij verordening nr.1169/2011 ook toepassing vindt op de benaming „čokoládový prášek”, omdat die uitdrukking dezelfde betekenis heeft als „čokoláda v prášku” (chocoladepoeder), en synonieme begrippen moeten altijd op dezelfde manier worden uitgelegd om rechtsonzekerheid te vermijden. Bovendien hebben alle taalversies van richtlijn 2000/36 dezelfde rechtskracht.

Rechtsopvatting van de Nejvyšší správní soud

- 7 De Nejvyšší správní soud deelt de opvatting van verzoekster dat in plaats van de benaming „čokoláda v prášku” (chocoladepoeder) ook de benaming „čokoládový prášek” kan worden gebruikt. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie hebben alle taalversies van de rechtshandelingen van de Unie dezelfde rechtskracht (zie arresten Hof van 6 oktober 1982, 283/81, CILFIT, EU:C:1982:335, punt 18; 19 april 2007, ██████████ C-63/06, EU:C:2007:233, punt 13, en 13 september 2018, Česká pojišťovna, C-287/17, EU:C:2018:707, punt 24). De opvatting dat de etikettering van chocoladeproducten op het grondgebied van Tsjechië uitsluitend wordt beheerst door de Tsjechische taalversie van richtlijn 2000/36, en in elk van de andere lidstaten steeds door de versie in de nationale taal, moet dus beslist worden verworpen.
- 8 Deze opvatting is in strijd met zowel de hierboven aangehaalde rechtspraak als, inzonderheid, met het beginsel van vrij verkeer van goederen en de ratio van de harmonisatie van verkoopbenamingen van levensmiddelen als instrument van de

interne markt. Richtlijn 2000/36 is juist op deze regels gebaseerd (zie overweging 7). In de Europese Unie zijn de verkoopbenamingen van chocoladeproducten al volledig geharmoniseerd (zie arrest Hof van 25 november 2010, Commissie/Italië, C-47/09, EU:C:2010:714, punten 29 en 45), en de ratio van deze harmonisatie is producenten of leveranciers van chocoladeproducten in staat stellen de overeenkomstig richtlijn 2000/36 op hun product aangebrachte informatie te gebruiken bij de invoer uit een lidstaat in een andere lidstaat en deze informatie alleen te vertalen in een taal of talen die begrijpelijk is of zijn voor een consument in de lidstaat waar de producten zullen worden verkocht.

- 9 Verzoekster heeft producten afgenomen van leveranciers of producenten die deze vervaardigd hebben in Duitsland, waar de Duitse taalversie van de richtlijn de benaming *Schokoladenpulver* gebruikt, of in Polen, waar de Poolse versie van de richtlijn zowel *proszek czekoladowy* als *czekolada w proszku* gebruikt. Verzoekster heeft de Duitse en Poolse termen letterlijk vertaald naar het Tsjechisch als „*čokoládový prášek*” en deze uitdrukking op haar producten gebruikt. De ratio van de harmonisatie van de verkoopbenamingen van producten is precies dat producenten op deze manier te werk kunnen gaan.
- 10 De uitlegging dat de leverancier of producent voordat hij in een andere lidstaat vervaardigde chocoladeproducten in Tsjechië kan gaan verkopen, eerst de benamingen van de ingrediënten ervan moet aanpassen aan de benamingen die in de Tsjechische taalversie van richtlijn 2000/36 worden gebruikt, is in strijd met die regels. Deze uitlegging zou tot de slotsom leiden dat op het grondgebied van Tsjechië uitsluitend de Tsjechische taalversie van de richtlijn bindend is, en dus dat hier een „Tsjechische richtlijn 2000/36” geldt, wat lijnrecht in strijd is met de ratio van de harmonisatie van verkoopbenamingen en de gelijkwaardigheid van de taalversies van een richtlijn, en zou leiden tot een terugkeer naar de situatie van vóór de totstandbrenging van de gemeenschappelijke markt.
- 11 Derhalve kan het standpunt dat de afzonderlijke taalversies van de bijlage bij richtlijn 2000/36 de levensmiddelenbenamingen geven die in de afzonderlijke lidstaten bindend zijn, in algemene zin niet worden aanvaard. Over dergelijke bindende taalversies is daarnaast geen sprake in verordening nr. 1169/2011, die in artikel 15, lid 1, enkel vereist dat de verplichte voedselinformatie wordt aangebracht „in een taal die gemakkelijk te begrijpen is voor de consumenten van de lidstaten waar het levensmiddel in kwestie in de handel wordt gebracht”. Dat biedt verzoekster de mogelijkheid de Duitse of Poolse benaming van het ingrediënt van het ingevoerde product te gebruiken die in overeenstemming is met het recht van de Unie, en die enkel te vertalen in het Tsjechisch.
- 12 Inderdaad zijn in sommige lidstaten bepaalde benamingen van levensmiddelen algemeen gangbaar en de vertaling uit andere talen zou ertoe kunnen leiden dat consumenten worden misleid. In een dergelijke situatie moet een concrete uitzondering echter duidelijk worden aangegeven in alle taalversies. In artikel 17, leden 2 en 3, van verordening nr. 1169/2011 is in een dergelijke mogelijkheid voorzien. Richtlijn 2000/36 maakt gebruik van die mogelijkheid voor specifieke

benamingen van enkele producten in het Engels, doordat in bijlage I, deel A, punt 4, onder d), de nationale definitie van de term „*milk chocolate*” wordt aanvaard. Deze bijzondere nationale regel is echter opgenomen in alle taalversies van de richtlijn, niet alleen in de Engelse taalversie. Indien op het grondgebied van Tsjechië enkel de benaming „*čokoláda v prášku*” (chocoladepoeder) zou mogen worden gebruikt, bijvoorbeeld omdat de benaming „*čokoládový prášek*” om welke reden dan ook de Tsjechische consument zou misleiden, zou dat op dezelfde manier moeten worden geregeld.

- 13 Het hierboven aangehaalde arrest van het Hof van 14 juni 2017, TofuTown.com, C-422/16, EU:C:2017:458, bevestigt dit standpunt enkel. In verordening nr. 1308/2013⁵, die in deze zaak aan de orde was, heeft de Uniewetgever echter een andere regelingsmethode toegepast dan in richtlijn 2000/36, want in de bijlage bij deze verordening is voor elk product duidelijk aangegeven welke verkoopbenamingen in elk land moet worden gebruikt bij het in de handel brengen van de producten. De krajský soud heeft punt 36 van dat arrest aangehaald, over uitvoeringsbesluit 2010/791 van de Commissie, waarin de lijst producten bedoeld in punt III, lid 1, tweede alinea, van bijlage XII bij verordening (EG) nr. 1234/2007⁶ is vastgesteld. Het besluit van de Commissie bevat inderdaad ook een lijst producten, waarin naast elkaar verschillende nationale benamingen voor zuivelproducten worden aangegeven. Met betrekking tot deze lijst heeft het Hof in dat punt verklaard dat daarin de producten zijn opgenomen waarvan de lidstaten menen dat zij op hun respectieve grondgebied beantwoorden aan de criteria neergelegd in verordening nr. 1308/2013, en dat de benamingen van de betrokken producten zijn vermeld volgens hun traditionele gebruik in de verschillende talen van de Unie. Zodoende heeft het Hof enkel bevestigd dat het aanvaardbaar is dat in verschillende talen verschillende traditionele benamingen voor zuivelproducten worden gebruikt, die niet altijd overeenstemmen.⁷
- 14 Het aangehaalde arrest van het Hof toont dus aan dat de eventuele inaanmerkingneming van de verschillende taalkundige bijzonderheden en de verschillende traditionele lokale benamingen die in een lidstaat worden gebruikt bij het gebruik van geharmoniseerde benamingen in de nationale talen niet alleen moet blijken uit de taalversie van de regeling in de taal van de betrokken lidstaat, maar ook uit een meertalige tabel of lijst die in elke taalversie van de regeling is opgenomen. Indien een Franse exporteur een product naar het Verenigd Koninkrijk wil uitvoeren waarvoor in het Franse deel van de tabel de benaming „*crème de riz*” wordt gebruikt, kan hij deze benaming niet zomaar in het Engels vertalen als „*rice cream*” of „*rice spray cream*”, aangezien deze termen in het Engelse deel van de tabel met de bindende benamingen niet worden gebruikt.
- 15 Verzoekster was dus niet gehouden te bepalen welke benamingen in de Tsjechische taalversie van de richtlijn worden gebruikt en om de benamingen van het ingrediënt aan te passen met het oog op het in de handel brengen van het product in Tsjechië. Het volstond om de benaming in het Tsjechisch te vertalen. De door haar gekozen uitdrukking „*čokoládový prášek*” is het letterlijke equivalent van de Duitse en Poolse benaming die in de richtlijn wordt gebruikt en

er kan niet worden gesteld dat zij onbegrijpelijk of dubbelzinnig is of dat zij de Tsjechische consument misleidt (zie de vereisten voor het verstrekken van betrouwbare informatie in artikel 7, leden 1 en 2, van verordening nr. 1169/2011). Een andere benaming zou duidelijk worden gekenmerkt door formalisme, dat de bescherming van de consument geenszins ten goede komt, zou het bereikte niveau van harmonisatie van verkoopbenamingen van chocoladeproducten op de interne markt van de Unie ondermijnen, de goede werking van de interne markt op het gebied van chocoladeproducten in gevaar brengen (zie artikel 1, lid 1, van verordening nr. 1169/2011) en in strijd zijn met het beginsel van gelijkwaardigheid van de taalversies van de regeling van de Unie, dat herhaaldelijk is ingeroepen.

- 16 Dit is dus een geval van een *acte éclairé* en daarom is het niet nodig om het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

Opvatting van de krajský soud v Brně

- 17 Om te beginnen is de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het oplossen van tegenstrijdigheden tussen verschillende taalversies van bepalingen van het recht van de Unie niet van toepassing op de onderhavige kwestie. Er is immers geen tegenstrijdigheid tussen de taalversies van richtlijn 2000/36.⁸ Deze taalversies vervullen de functie van een lijst bindende benamingen van levensmiddelen in de betrokken officiële taal. Deze conclusie volgt uit 1) een vergelijking van de verschillende taalversies van richtlijn 2000/36, 2) het uit artikel 3, lid 1, van richtlijn 2000/36 voortvloeiende beginsel dat de benamingen van de in bijlage I opgenomen levensmiddelen bindend zijn, en 3) het vereiste om informatie over de samenstelling van producten te verstrekken in een taal die gemakkelijk te begrijpen is voor de consumenten in de lidstaat waar het levensmiddel in kwestie in de handel wordt gebracht (zie bijvoorbeeld artikel 15, lid 1, van verordening nr. 1169/2011).
- 18 Bij vergelijking van de taalversies komt naar voren dat de betrokken bijlage kennelijk de benamingen bevat die kenmerkend zijn voor de markt van een bepaalde lidstaat en vaak niet getrouw kunnen worden vertaald (bijvoorbeeld de Engelse benaming „*family milk chocolate*” of de in een reeks verschillende taalversies gebruikte toevoeging „*vermicelli*”). Met betrekking tot „*čokoláda v prášku*” (chocoladepoeder) komt dit met name duidelijk naar voren in het geval van de Nederlandse benaming „gesuikerde cacao” [in bijlage I, deel A, punt 2, onder c)], die vanuit het oogpunt van consumenten in andere lidstaten bij vertaling kennelijk eerder zou overeenkomen met het in bijlage I, deel A, punt 2, onder d), vermelde product. Bij de vergelijking van de taalversies is het echter van essentieel belang dat de verschillende taalversies van bijlage I, deel A, punt 2, onder c), een uiteenlopend aantal equivalente productbenamingen bevatten. In sommige taalversies wordt slechts één benaming gegeven, in andere twee, in de Nederlandse taalversie drie. Het is dus duidelijk dat hier geen sprake is van simpelweg vertalingen (mutaties in een bepaalde taal), maar van onafhankelijke lijsten bindende benamingen in de afzonderlijke officiële talen, dat wil zeggen de

voorgeschreven benamingen voor producten bestemd voor de consumenten van een bepaalde lidstaat waar een bepaalde officiële taal wordt gebruikt.

- 19 De vaststelling van bindende benamingen voor levensmiddelen berust in de regel (zoals concreet in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2000/36) op twee beginselen. Het eerste beginsel is de verplichting om de voorgeschreven benaming alleen te gebruiken voor levensmiddelen die voldoen aan de definitie in de desbetreffende bepaling. Het tweede beginsel is de verplichting om voor levensmiddelen die voldoen aan de definitie in de desbetreffende bepaling uitsluitend de benaming te gebruiken waarmee het levensmiddel in die bepaling is gedefinieerd. Met dit tweede beginsel is de rechtsopvatting van de Nejvyšší správní soud in feite in strijd, want die maakt het mogelijk een niet nader bepaalde catalogus van mogelijke benamingen voor een gedefinieerd levensmiddel te gebruiken naargelang de taalversie en de mogelijke vertaling die de producent kiest om het levensmiddel aan te duiden.
- 20 De voorgestelde uitlegging leidt in laatste instantie tot absurde consequenties, want in dat geval is het uiterst moeilijk vast te stellen hoe de bindende benamingen luiden. Producenten en verkopers hebben niet het recht om deze benamingen voor andere producten te gebruiken, hoewel zij niet hoeven te weten dat deze benamingen bindend zijn. Tegelijkertijd kunnen zij, als zij zich daarvan bewust zijn, de benamingen gebruiken als benamingen voor samengestelde ingrediënten zonder de samenstelling ervan aan te geven. Consumenten weten in dat geval mogelijk echter niet dat het gaat om een samengesteld ingrediënt en welk ingrediënt dat concreet is, want de definitie ervan is niet te vinden, tenzij het hun lukt om door toepassing van verschillende letterlijkere of vrijere vertalingen in de afzonderlijke officiële talen van de Unie die taalversie van richtlijn 2000/36 te vinden die dat levensmiddel in die taal definieert. Dat is ook het geval voor „čokoládový prášek”, dat in de Tsjechische taalversie van de richtlijn niet is gedefinieerd.
- 21 Ook in het geval waarin de producent uitsluitend een vertaling zou kunnen gebruiken uit de talen die een concrete band hebben met het levensmiddel in kwestie (bijvoorbeeld het levensmiddel is geproduceerd in een bepaalde lidstaat en de vertaling van het gebruikte samengestelde ingrediënt komt overeen met de taalversie van die lidstaat), zou die mogelijkheid in strijd zijn met het vereiste de consument duidelijke informatie te verstrekken over de samenstelling van een product. De consument zou namelijk eerst de plaats van productie moeten bepalen, de relevantie taalversie van richtlijn 2000/36 moeten raadplegen en de vertaling (eventueel alle mogelijke vertalingen) moeten vinden. Aangezien alle in bijlage I, deel A, punt 2, gedefinieerde producten tot op grote hoogte overeenkomen (het gaat in wezen om producten die tot dezelfde categorie behoren), is het niet zeker dat een Tsjechische consument het begrip „čokoládový prášek” in verband zou brengen met het product dat is gedefinieerd als „čokoláda v prášku” (chocoladepoeder) [(en niet met bijvoorbeeld „kakaový prášek” (cacaopoeder, onder a) of „slazený kakaový prášek” (gesuikerd huishoudcacaopoeder, onder d)], zelfs niet na zorgvuldige bestudering van

richtlijn 2000/36. Hij zou een niet eenvoudige en uit meerdere stappen bestaande redenering moeten volgen om tot de conclusie te komen dat het waarschijnlijk gaat om de vertaling van een begrip dat is gedefinieerd in een andere taalversie van richtlijn 2000/36 dan de Tsjechische en om enige mate van zekerheid te verkrijgen dat dat inderdaad het geval is. Het zou voor producenten en verkopers waarschijnlijk ook niet duidelijk zijn welke mogelijke benamingen zij bij het etiketteren van andere dan de in de richtlijn gedefinieerde producten moeten mijden.

- 22 Bovendien is het gebruik van andere dan de bindende benamingen misleidend voor niet alleen de eventuele bewuste consument, maar ook voor consumenten die, om welke reden dan ook, niet voornemens zijn om zich nader vertrouwd te maken met de regeling van Unierecht. Ook consumenten die niet bekend zijn met de definities die in richtlijn 2000/36 zijn vastgesteld, kunnen er ten minste van uitgaan dat er in het geval van een concreet product een concrete juridische rechtvaardiging is voor het niet vermelden van de samenstelling van een samengesteld ingrediënt, en kunnen er daarbij van uitgaan dat deze rechtvaardiging er juist in bestaat dat er een bindende definitie van dat samengestelde ingrediënt bestaat [zoals bepaald in deel E, punt 2, onder a), van bijlage VII bij verordening nr. 1169/2011]. Maar als een bepaald samengesteld ingrediënt niet is gedefinieerd (wat het geval is met de term „čokoládový prášek”), hoeft de samenstelling ervan niet in overeenstemming te zijn met de vereisten die voortvloeien uit deel A, punt 2, onder c), van bijlage I bij richtlijn 2000/36. Het is mogelijk dat een consument die veronderstelt dat hij een levensmiddel verbruikt met een bepaalde samenstelling (dat wil zeggen, dat aan bepaalde criteria voldoet), in wezen een heel ander levensmiddel verbruikt (waarvoor het recht geen enkel criterium kent). Het vasthouden aan bindende benamingen kan derhalve vanzelfsprekend worden gezien als een uiting van formalisme, maar in geen geval is dit formalisme een doel op zich.
- 23 De vereenvoudiging van het vrije verkeer van cacao- en chocoladeproducten kan niet uitsluitend vanuit het oogpunt van de producent of de verkoper worden beschouwd en mag er niet toe leiden dat de bescherming van de consument in feite beperkt blijft tot een ad-hocbeoordeling of de benaming van het betrokken product inwisselbaar is met een andere benaming. Indien dat voldoende was, zou het beginsel dat voortvloeit uit artikel 3, lid 1, van richtlijn 2000/36 volkomen overbodig zijn.
- 24 De krajský soud blijft bij zijn oordeel dat de etikettering van een voor een consument van een bepaalde lidstaat bestemd levensmiddel (of een ingrediënt daarvan) de bindende benamingen van de in de desbetreffende taalversie van bijlage I bij richtlijn 2000/36 vermelde cacao- en chocoladeproducten in een voor de consument van die lidstaat gemakkelijk te begrijpen taal in acht moet nemen. In het geval van levensmiddelen bestemd voor consumenten op het grondgebied van Tsjechië moeten derhalve de bindende benamingen worden gebruikt die zijn vermeld in de Tsjechische taalversie van bijlage I bij richtlijn 2000/36. Uitsluitend wanneer die benamingen voor samengestelde ingrediënten worden gebruikt, kan

worden geprofiteerd van de regel in deel E, punt 2, onder a), van bijlage VII bij verordening nr. 1169/2011 (namelijk de samenstelling van een samengesteld ingrediënt onvermeld laten).

- 25 Volgens de krajský soud vinden de regels in artikel 17, leden 2 en 3, van verordening nr. 1169/2011 daarentegen enkel toepassing in een situatie waarin de samenstelling van levensmiddelen niet volledig is geharmoniseerd en er op het niveau van de Unie geen bindende benamingen voor die levensmiddelen zijn vastgesteld. Dit is echter niet het geval bij de levensmiddelen die in richtlijn 2000/36 zijn gedefinieerd, zoals blijkt uit artikel 3, lid 1, van deze richtlijn. De uitzondering in deel A, punt 4, onder d), van bijlage I bij die richtlijn is dus geen voorbeeld van de toepassing van de aangehaalde bepalingen van verordening nr. 1169/2011 maar een onafhankelijke uitzondering in de bepalingen voor het Verenigd Koninkrijk en Ierland op de regel die voortvloeit uit artikel 3, lid 1, van de richtlijn voor producten die zijn vermeld in deel A, punt 4, onder d), en punt 5, van bijlage I bij die richtlijn.
- 26 Het niet-opnemen van een lijst met alle benamingen die in alle taalversies gelijk is (in een situatie waarin de concrete taalversie van een richtlijn de functie vervult van de lijst bindende benamingen in de afzonderlijke officiële talen gebruikt in de afzonderlijke lidstaten) is weliswaar niet de beste regelgevingsoplossing, maar dat mag er niet toe leiden dat de regel in artikel 3, lid 1, van richtlijn 2000/36 wordt versoepeld en het niveau van de bescherming van de consument wordt verlaagd. Deze regeling onderscheidt zich in methodisch opzicht van de regeling in het hierboven aangehaalde besluit 2010/791/EU van de Commissie. Dit besluit toont echter aan dat het in het levensmiddelenrecht van de Unie niet werkelijk uitzonderlijk is dat voor elke lidstaat afzonderlijk bindende verkoopbenamingen worden vastgesteld. Dezelfde regelgevingstechniek, namelijk de invoering van bindende benamingen voor levensmiddelen zoals in richtlijn 2000/36, is ook toegepast in bijvoorbeeld richtlijn 2001/113⁹, waarvan de taalversies per officiële taal bindende benamingen voor de daarin gedefinieerde producten bevatten.
- 27 Het eerder genoemde arrest van het Hof van 14 juni 2017, TofuTown.com, C-422/16, EU:C:2017:458, is om dezelfde redenen niet van toepassing op de regeling van richtlijn 2000/36. Niettemin moeten daaruit conclusies worden getrokken voor de opstelling van een lijst bindende benamingen voor producten in de afzonderlijke lidstaten, namelijk dat het niet toelaatbaar is synoniemen of vertalingen van bindende benamingen te gebruiken.

¹ Richtlijn 2000/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juni 2000 inzake cacao- en chocoladeproducten voor menselijke consumptie (hierna: „richtlijn 2000/36”).

² Verordening (EU) nr. 1169/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1924/2006 en (EG) nr. 1925/2006 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 87/250/EEG van de Commissie, richtlijn 90/496/EEG van de Raad, richtlijn 1999/10/EG van de Commissie, richtlijn 2000/13/EG van het Europees

Parlement en de Raad, richtlijnen 2002/67/EG en 2008/5/EG van de Commissie en verordening (EG) nr. 608/2004 van de Commissie (hierna: „verordening nr. 1169/2011”).

- 3 Zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (wet nr. 110/1997 betreffende levensmiddelen en tabaksproducten en tot wijziging en aanvulling van enkele daarmee verband houdende wetten), in de versie die van kracht was tot 6 september 2016.
- 4 Monte mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky 220 g (Monte melkdessert met chocolade en hazelnoten, 220 g), Monte mléčný dezert čokoládový 100 g (Monte melkdessert met chocolade, 100 g), en Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky 200 ml (Monte melkdrank met chocolade en hazelnoten, 200 ml).
- 5 Verordening (EU) nr. 1308/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van een gemeenschappelijke ordening van de markten voor landbouwproducten en tot intrekking van de verordeningen (EEG) nr. 922/72, (EEG) nr. 234/79, (EG) nr. 1037/2001 en (EG) nr. 1234/2007 van de Raad (hierna: „verordening nr. 1308/2013”).
- 6 Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten (Integrale-GMO-verordening).
- 7 In dat voorbeeld ging het erom dat geen enkele benaming in de Engelse taal beantwoordde aan de Franse benaming „*crème de riz*”, en geen enkele uitdrukking van het type „*rice cream*” of „*rice spray cream*” in de Engelse taalversie van de lijst was opgenomen.
- 8 Bovendien heeft de Nejvyšší správní soud geen methode van uitlegging aangereikt waardoor die tegenstrijdigheid in het kader van een eenvormige uitlegging zou worden weggenomen.
- 9 Richtlijn 2001/113/EG van de Raad van 20 december 2001 inzake voor menselijke voeding bestemde vruchtenjam of -confituur, -gelei en -marmelade, alsmede kastanjepasta.